

Na 20 jaar strijd, eindelijk een waardige thuis – Een verhaal uit de Elzas

Jarenlang leefde een gemeenschap van woonwagenbewoners in ongezonde omstandigheden in de gemeente Kaltenhouse, in de Franse Elzas. Na een lange strijd samen met ATD Vierde Wereld kregen de bewoners uiteindelijk aangepaste en waardige woningen.

Ik vernam het bestaan van Kaltenhouse via een artikel in een plaatselijke krant. Daarbij was mijn eerste gedachte: *hoe kunnen wij gezinnen voor zolang in dergelijke omstandigheden laten leven?* Sinds 1956 bestond er een barakkenkamp, gebouwd en bewoond door zigeuners, niet ver van het vliegveld van Haguenau. Die gezinnen leefden er zonder stromend water, elektriciteit en verwarming. Hun schamele krotten konden de koude niet buiten houden: geen omgeving om kinderen op te voeden. **Nochtans klaagden de bewoners niet, misschien uit schrik voor de gevolgen of ook omdat zij wanhoopten dat het ooit zou veranderen. Zij hadden zich erbij neergelegd.**

Elizabeth was een sociale werkster verbonden aan de school van Kaltenhouse en lid van ATD Vierde Wereld. Ze maakte zich zorgen over de gezondheid en de hygiëne van de kinderen. In 1996 sloeg ze alarm bij de burgemeester van Kaltenhouse, bij de prefect en bij de plaatselijke volksvertegenwoordiger. Het begin van een lange strijd. Er was echter geen grond beschikbaar om de gemeenschap in haar geheel beter te huisvesten. **Voor woonwagenbewoners vormen het gezin en de gemeenschap de kern van hun leven. Zij wilden dus niet gescheiden worden.**

Geschrokken door de mensonwaardige levensomstandigheden, richtten leden van ATD Vierde Wereld, samen met andere verenigingen en burgers, in maart 2000 het "Kaltenhouse Comité" op. Zo hoopten zij verandering te brengen. **Door hun administratieve inspanningen werd in december 2000 in het woonkamp een wateraansluiting geïnstalleerd. Een eerste overwinning!**

Nadien gebeurde er lange tijd niets meer en de bewoners begonnen weer hun hoop te verliezen. Elizabeth ging vaak bij hen langs: ze mochten niet opgeven. In 2002 slaagde de nieuwe onderprefect erin het kamp onbewoonbaar te verklaren. Dat bracht de gezinnen echter niet korter bij hun doel: wegens de nabijheid van het vliegveld mocht men immers geen huizen bouwen op hetzelfde terrein.

In 2008 groeide de hoop weer: ATD Vierde Wereld en de Europese Federatie van Verenigingen voor Dak- en Thuislozen, Feantsa, ontmoetten in Straatsburg het Europees Comité voor Sociale Rechten om de situatie in Kaltenhouse te bespreken. De conclusie: Frankrijk was niet in regel met het Europees Sociale Charter. Etienne Vallmar, de nieuwe burgemeester, en de gemeenteraad besloten unaniem de bestemming van de grond te wijzigen zodat erop gebouwd kon worden. Vanaf dat moment liep alles vlot. Het provinciaal bureau voor sociale woningbouw nam het beheer van de site over. **Men hield vergaderingen met de gezinnen om de toewijzing van de woningen te bespreken. Eindelijk luisterde men naar de kampbewoners en kregen zij het recht hun leven in handen te nemen.**

Dit leidde tot de bouw van 23 alleenstaande woningen. In 2015 kwam zo een einde aan een strijd die bijna 20 jaar geduurd had. **De meerderheid van de gezinnen had sinds 1956 in preciaire omstandigheden geleefd. Eindelijk kregen zij nu een dak boven het hoofd en konden zij hun kinderen een beter leven schenken**

Alison Mas (F). Vertaald door J.Vanderstappen, april 2017.

Oorspronkelijke titel: La dignité relagée. V.u.: ATD Vierde Wereld België - www.atd-fourthworld.org

